

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci žalobcu **JUDr. O**, správca konkurznej podstaty úpadcu P, proti žalovanému **P**, IČO: X, zastúpenému advokátom JUDr. I, o určenie odporovateľnosti právnych úkonov, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 35 Cbi 90/03, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2006 č. k. 2 Obo 147/06-209, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu sa **o d m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 20.3.2006 č. k. 35 Cbi 90/03-172 zamietol žalobu a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že v danom prípade neboli splnené podmienky na určenie odporovateľnosti vkladu nehnuteľného majetku úpadcu do majetku žalovaného, vykonaného na základe vyhlásenia o vklade z 21.4.1999 a z 12.7.2000 podľa ustanovenia § 15 ods. 2, ods. 4 a ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení zmien a doplnkov (ďalej len ZKV), pretože nebola splnená

podmienka vymedzená ustanovením § 15 ods. 1 ZKV, od ktorej sa ďalej odvíja možnosť konkurzného veriteľa, alebo správcu konkurznej podstaty domáhať sa určenia odporovateľnosti toho-ktorého právneho úkonu voči konkurzným veriteľom podľa odseku 2 až 6, a to, že došlo fakticky k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, ktorí v dôsledku predmetných právnych úkonov nebudú môcť byť uspokojení vo svojich oprávnených nárokoch v takom rozsahu, ako by tomu bolo v prípade, že by k zmenšeniu majetku úpadcu vykonaním dotknutých právnych úkonov nedošlo. Súd vzal do úvahy aj okolnosť, že ustanovenie § 15 ods. 1 ZKV nevymedzuje presne pojem ukrátenia konkurzných veriteľov, čo podľa neho odôvodňuje logický záver, že musí ísť o také zmenšenie majetku úpadcu, pri ktorom konkurzní veritelia nebudú uspokojení vo svojich oprávnených nárokoch. Ďalej poukázal na skutočnosť, že právny nástupca navrhovateľa na vyhlásenie konkurzu, tento pohľadávku nadobudol od pôvodného veriteľa za 2,8% jej nominálnej hodnoty.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, vec prejednal a rozhodol rozsudkom z 29.11.2006 č. k. 2 Obo 147/06-209 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 4950 Sk náhrady trov odvolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo spisu vyplýva, že konkurzní veritelia si uplatnili pohľadávky spolu vo výške 44 523 996 Sk a majetok patriaci do konkurznej podstaty je vo výške 62 000 000 Sk. Z uvedeného dospel k záveru, že hodnota majetku patriaceho do konkurznej podstaty prevyšuje takmer o 20 mil. Sk výšku prihlásených pohľadávok, preto súd prvého stupňa správne a opodstatnene konštatoval, že nebola splnená základná podmienka ust. § 15 ods. 1 ZKV, od ktorej sa ďalej odvíja možnosť konkurzného veriteľa, alebo správcu konkurznej podstaty úspešne sa domáhať určenia neúčinnosti právneho úkonu. Ďalej uviedol, že žalobca nijakým dôkazom nepodoprel svoje tvrdenie, že žalovanému bol pri odporovaných úkonoch známy úmysel úpadcu ukrátiť svojho konkurzného veriteľa a ani tvrdenie, že neskorší úpadca takýto úmysel mal. Súd prvého stupňa usúdil, že základom

úspešného uplatňovania odporovateľnosti právnych úkonov je preukázanie, že odporované úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov, teda, že konkurzní veritelia nebudú v uplatnených nárokoch uspokojení v konkurznom konaní tak, ako by boli v prípade, ak by k odporovateľným právnym úkonom nedošlo. Žalobca na súde prvého stupňa žiaden dôkaz v tomto smere nepredložil, ani nenavrhol. Navrhol dodatočne vykonanie znaleckých posudkov. Súd prvého stupňa postupoval správne, lebo bolo vecou žalobcu zabezpečiť znalecký odhad hneď po vyhlásení konkurzu v súlade s ust. § 18 ods. 3 ZKV. Navrhovať vykonanie znaleckého dokazovania v tomto smere po uplynutí viac ako 5 rokov od vyhlásenia konkurzu robí jeho dôkaznú silu prakticky nulovú. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dovolanie. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že sa v rámci odvolacieho konania domáhal vykonať dôkazy listinami, ktoré tvoria súpis konkurznej podstaty úpadcu, účtovnými závierkami žalovaného a znaleckým posudkom. Odvolací súd sa návrhmi žalobcu vôbec nezaoberal a bez toho, aby o týchto návrhoch zákonným spôsobom rozhodol, vyhlásil rozsudok. Nesúhlasí s konštatovaním odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku. Taktiež podľa jeho názoru aj súd prvého stupňa vychádzal z nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu, pričom nevykonal všetky navrhované dôkazy. Súpis majetku, ktorý mal súd prvého stupňa k dispozícii, predstavuje súhrn majetku celkom 62 992 003,69 Sk. Ide o účtovnú hodnotu, ktorú nie je možné považovať za hodnotu majetku, z ktorej je možné uspokojiť konkurzných veriteľov. Preto pre účely konkurzu sa hodnota majetku určuje v zmysle ust. § 18 ZKV znaleckým posudkom a len takto ohodnotený majetok je možné považovať za hodnotu použiteľnú pre posúdenie uspokojiteľnosti veriteľov.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané účastníkom konania a včas, dovolanie prejednal bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), preto do úvahy môže prísť prípustnosť dovolania len podľa ustanovenia § 237 O.s.p., t.j., ak napadnuté rozhodnutie je postihnuté niektorou z väd, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia dovolací súd skúma nielen na námietku účastníka konania, ale aj z úradnej povinnosti. V prejednávanej veci sa v dovolaní namieta, že žalobcovi, ako účastníkovi konania, bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom vidí žalobca v tom, že odvolací súd (ani súd prvého stupňa) nevykonal ním navrhované dôkazy, ktorými by preukázal skutočnú hodnotu majetku, tvoriacu konkurznú podstatu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O odňatie možnosti konať pred súdom však nejde v prípade, ak súd nevyhovie návrhu účastníka, ale postupuje v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. O taký prípad ide napríklad vtedy, ak súd dôkaz navrhnutý účastníkom konania nevykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.), lebo o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov sa vykonajú, rozhoduje súd a nie účastník konania. Tento záver potvrdzuje aj ustálená súdna prax odvolacieho súdu.

Dovolací súd nezistil závažné procesné pochybenie namietané v dovolaní. Nezistil ani žiadnu inú zmätočnosť (vadu) rozhodnutia taxatívne uvedenú

v ustanovení § 237 O.s.p., preto dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a podľa ustanovenia § 243b v spojení s § 218 ods. 1 O.s.p. ho odmietol.

Žalovanému v dovolacom konaní trovy nevznikli, preto mu dovolací súd ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 31. januára 2008

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu